

Sygn. akt III C 445/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR(del) Andrzej Lipiński

Protokolant: praktykant Julia Celińska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. A.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych

1. oddala powództwo;

2. zasądza od J. A. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 4 140 (cztery tysiące sto czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III C 445/14

UZASADNIENIE

J. A. pozwem skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie wniósł:

- o zobowiązanie (...) S.A. z siedzibą w W. do zaniechania dalszego rozpowszechniania informacji dotyczących osoby powoda, związanych z jego kondycją finansową i stanem wypłacalności, które to informacje naruszają dobre imię powoda, a są one przetwarzane i udostępniane innym podmiotom za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W.;

- nakazanie pozwanemu opublikowania na własny koszt w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie, na jednej z trzech pierwszych stron trzech kolejnych wydań dziennika (...) ogłoszenia o wielkości co najmniej 1/2 strony, przedstawionego czcionką o rozmiarze 12 punktów, o następującej treści:

„(...) S.A. z siedzibą w W. niniejszym przeprosza Pana J. A. za umieszczenie i rozpowszechnianie za pośrednictwem (...) S.A. (...) nieprawdziwych informacji, bezpodstawnie wskazujących na wysokość zadłużenia Pana J. A. tym samym w nieuzasadniony sposób kwestionujących Jego kondycję finansową i stwarzających nieusprawiedliwione wątpliwości co do wypłacalności Jego osoby. (...) S.A. przeprosza Pana J. A. za wszystkie konsekwencje powstałe w związku z jej bezprawnym działaniem”.

oraz upoważnienie powoda do opublikowania tego oświadczenia na koszt pozwanego w przypadku, gdyby pozwany nie dokonał jego publikacji w terminie albo złożył oświadczenie innej treści lub innej formie niż nakazane;

- nakazanie pozwanemu opublikowania w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się wyroku, na stronie głównej (...) przez 30 dni widocznego bez przewijania ww. oświadczenia w wymiarze pokrywającym co najmniej 50%

szerokości i co najmniej 15% wysokości strony głównej, przedstawionego czcionką Arial o wielkości co najmniej 11 punktów, umieszczonego na białym tle i obramowanego czarną ramką;

- zasądzenie kwoty 25.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych;

-zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania wg norm przepisanych (pozew k.4-5).

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazywał, że jest poręczycielem weksla, stanowiącego zabezpieczenie kredytu mieszkaniowego udzielonego w dniu 9 października 2007 roku pomiędzy pozwanym jako kredytodawcą, a S. S. jako kredytobiorcą. Powód poręczył weksel in blanco osobiście. Weksel do dnia dzisiejszego jest niewypełniony i pozostaje w kasie pozwanego. Wobec opóźnienia w zapłacie rat kredytowych przez dłużnika S. S., powód został wpisany do rejestru prowadzonego za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W.. Zapis w rejestrze stwarza pozory jakoby powód był poręczycielem w rozumieniu art.876 k.c., a nie poręczycielem wekslowym, określonym w art.30 i nast. prawa wekslowego. Tym samym dane w rejestrze są nieprawdziwe i naruszają dobre imię powoda, poprzez stwarzanie u przeglądających rejestr fałszywego przeświadczenia wobec osoby powoda, że jest on osobą nierzetelną, nieterminową, a co za tym idzie niegodną zaufania, a także, że posiada on zobowiązanie, co do którego prowadzona jest windykacja (uzasadnienie pozwu k.5v-9).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że nie zgadza się z twierdzeniami i zarzutami powoda, zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do zgłoszonych żądań. Podniósł, że roszczenia powoda są bezpodstawne i nieuzasadnione. Banki bowiem przekazują do (...) dane, gdy klient złoży wniosek kredytowy oraz następnie po udzieleniu kredytu, według ściśle określonego wzoru wsadu raportu, przewidującego przekazanie informacji również o ustanowionych zabezpieczeniach związanych z danym kredytem. Złożone poręczenie wekslowe pozostaje elementem czynności bankowej i jest równoprawnym zabezpieczeniem spłaty kredytu. Osoba poręczająca cudzy dług musi pogodzić się ze zmniejszeniem swojej zdolności kredytowej, a w rejestrze (...) są ujawniani również poręczyciele, których poręczenie zostało udzielone w ramach dokonywania czynności bankowej. Ustanowione zabezpieczenie w postaci poręczenia wekslowego podlega ujawnieniu podobnie jak poręczenie cywilne. Wbrew twierdzeniom powoda jego zobowiązanie powstaje od chwili wydania weksla i awalista musi liczyć się z możliwością dochodzenia zapłaty przez wierzyciela. Ponadto zdolność kredytowa nie jest dobrem osobistym (odpowieź na pozew k.90-93).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 października 2007 roku pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jako kredytodawcą, a S. S. jako kredytobiorcą została zawarta umowa kredytu mieszkaniowego (...). Kwota kredytu opiewała na kwotę 2 220 000 złotych, a jedną z form zabezpieczenia wiarygodności był weksel in blanco wystawiony przez S. S. wraz z deklaracją wekslową, poręczony przez J. A. oraz (...) Sp. z o.o. Powód podpisał deklarację wekslową poręczenia wekslowego weksla własnego in blanco, zobowiązującą go do poręczenia wekslowego do kwoty 3 330 000 złotych. Deklaracja poręczyciela weksla podpisana przez powoda informowała go o możliwości przekazania jego danych podmiotom wskazanym w przepisach powszechnie obowiązującego prawa. W dniu 09 października 2007 roku S. S. wystawił weksel in blanco, który pozwany miał prawo wypełnić w przypadku braku spłaty kredytu przez kredytobiorcę, zgodnie z harmonogramem spłat. Na odwrocie weksla swoje podpisy jako poręczyciele złożyli J. A. oraz S. S. jako reprezentujący (...) Sp. z o.o. Weksel znajduje się w posiadaniu pozwanego i do chwili obecnej nie został wypełniony (umowa kredytowa k. k.12-16, deklaracja wekslowa k.19, kserokopia weksla, bezsporne).

W związku z powtarzającymi się opóźnieniami w regulowaniu rat kredytu, za co odpowiedzialność ponosił S. S., powód z dniem 23 sierpnia 2012 roku został wpisany do rejestru prowadzonego za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W.. W przedmiotowym rejestrze zobowiązanie powoda zostało umieszczone w rubryce oznaczonej jako zobowiązanie nr 5 (k.182). Powód w związku z poręczeniem weksla został wpisany do (...) w kategorii O3 jako poręczyciel/gwarant. Kwota poręczenia została określona wartością 2 220 000 złotych obejmującą jedynie podstawową wysokość zobowiązania.

(...) nie wymaga od banków uszczegóławiania informacji o rodzaju udzielonego poręczenia. Podana w rejestrze wartość kwoty kredytu wraz z kosztem odsetkowym na dzień 11 lutego 2014 roku opiewała na kwotę 4 933 672 złotych. Powód zaczął otrzymywać od pozwanego korespondencję wzywającą do zapłaty zadłużenia. Z uwagi na negatywną weryfikację w (...) Bank (...) S.A. odmówił mu wydania karty kredytowej. W rejestrze (...) jest ujawnionych kilkanaście zobowiązań powoda wobec różnych banków (bezsporne, zawiadomienia, pisma k.29-40, informacja z (...) k.25-28, pismo k.44, pełna informacja z (...) k.159-208).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o powołane wyżej dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które Sąd uznał za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one wątpliwości co do swojej autentyczności i wiarygodności, a ponadto nie były one kwestionowane przez strony. Jedynie posiłkowo podstawą ustaleń były zeznania świadka K. M. (k.328-329). Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, gdyż znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika z pozwu, powód w niniejszej sprawie dochodził ochrony dóbr osobistych, powołując się na treść art. 24 § 1 k.c., zgodnie z którym ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Dla oceny zasadności powództwa konieczne było więc wykazanie przez powoda istnienia dobra osobistego oraz faktu, że pozwany dopuścił się działania naruszającego dobro osobiste powoda. Na pozwanym spoczywał z kolei ciężar udowodnienia, że jego działanie nie miało charakteru działania bezprawnego.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Konstrukcja normy art. 24 k.c. przewiduje ochronę jedynie przed bezprawnym naruszeniem dobra osobistego, wprowadzając w tym zakresie domniemanie owej bezprawności. Na tle powyższego przepisu powoda nie obciąża udowodnienie faktów wykazujących bezprawność działania pozwanego, a jedynie obowiązek wykazania działań naruszających jego dobro osobiste lub zagrażających temu dobru. Przesłanki braku bezprawności swego działania musi wykazać pozwany. Za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobra osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających tego typu działanie. Do podstaw wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych zalicza się w pierwszym rzędzie: działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego (z zastrzeżeniem uchylecia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu (wyrok SN z dnia 19 października 1989 r., II CR 419/89, OSP 1990, z. 11-12, poz. 377).

Należy zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, gdyż działanie banku nie było działaniem bezprawnym, gdyż miało oparcie w przepisach ustawy prawo bankowe, przepisach prawa wspólnotowego, ustalonych zwyczajach i praktyce obrotu bankowego. Innymi słowy działanie polegające na przekazaniu danych powoda do (...) S.A. nastąpiło w ramach porządku prawnego, ponadto za jego zgodą wyrażoną w deklaracji poręczyciela weksla.

Odnosząc się do ustalonego stanu faktycznego należy stwierdzić, że (...) jest instytucją utworzoną na podstawie art.105 ust.4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, który stanowi, że banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi utworzyć instytucje do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania bankom-informacji stanowiących

tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych, innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów-informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych, poręczeń. Na podstawie art.105 ust.1c cytowanej ustawy na banki został nałożony ustawowy obowiązek udzielania takich informacji. Instytucją taką jest (...), które nie należy utożsamiać z rejestrem dłużników. Informacje gromadzone i udostępniane przez (...) S.A. obejmują dane osobowe chronione przepisami ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z jej zapisami przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, kiedy zezwalają na to przepisy prawa. Takim umocowaniem do przetwarzania danych osobowych dla (...) S.A jest właśnie art.105 ust.4 prawa bankowego. Ponadto należy zauważyć, że (...) nie jest publicznym rejestrem do którego dostęp mają wszyscy zainteresowani. Jedynie instytucje finansowe mają do niego dostęp i to wyłącznie na potrzeby oceny ryzyka kredytowego oraz zdolności kredytowej klienta. Banki przekazują do (...) dane, gdy klient złoży wniosek kredytowy, a następnie po udzieleniu kredytu według ściśle określonego wzoru wsadu raportu, przewidującego przekazanie informacji również o ustanowionych zabezpieczeniach związanych z danym kredytem. Niewątpliwie poręczenie czy to cywilne czy wekslowe wpływa na zdolność kredytową klienta i ryzyko kredytowe banku.

Z uwagi na udzielenie przez powoda poręczenia wekslowego co do udzielonego kredytu mieszkaniowego panu S. S. zaistniała konieczność umieszczenia podstawowych danych dotyczących powoda w (...) S.A., gdyż informacje o tej czynności są niezbędne w związku z wykonywaniem czynności bankowych. Dane powoda zostały wskazane zgodnie załącznikiem nr 1 do regulaminu gromadzenia, przetwarzania i udostępniania informacji przez (...) S.A. Stąd przyporządkowanie powodowi kodu „poręczyciel /gwarant-jak najbardziej zasadny. Kwota poręczenia została określona wartością 2 200 000 złotych, obejmującą jedynie podstawową wysokość zobowiązania, nie przekraczając tym samym wartości udzielonego poręczenia, ograniczonego kwotą 3 330 000 złotych za zobowiązania wystawcy weksla z tytułu udzielonego kredytu. Sąd nie dopatrył się naruszenia dóbr osobistych powoda w fakcie, że nie było oznaczony rodzaj poręczenia (cywilne, wekslowe), gdyż co do zasady ich istota jest podobna tj. poręczyciel odpowiada tak samo (solidarnie) jak ten za kogo poręczył. Jego ustanowienie już od dnia wydania weksla (tj. powstania zobowiązania) pozwanemu rzutowało na zdolność kredytową powoda. Skoro rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 27 marca 2007 roku w sprawie szczegółowego zakresu przetwarzania informacji dotyczących osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów oraz trybu usuwania tych informacji obejmuje ustanowione zabezpieczenia prawne, co do zobowiązań wygasłych - to tym bardziej zasadne jest umieszczenie w (...) danych dotyczących zobowiązań istniejących. Wreszcie w ramach rekomendacji T Komisji Nadzoru Finansowego dotyczącej dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych-nr (...). wprost została wskazana konieczność uwzględniania w procesie badania zdolności kredytowej ryzyka wzrostu wysokości zobowiązań kredytowych związanych z udzielonymi poręczeniami. Ponadto prawo wspólnotowe zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki przewiduje, że banki winny udzielać kredytów w sposób odpowiedzialny, sięgając po informacje zawarte w stosownych bazach danych-oceniając ryzyko kredytowe i zdolność kredytową danego klienta. Rejestr prowadzony przez (...) nie jest jak wspomniano wyżej rejestrem dłużników, ale rejestrem zawierającym informacje stanowiące tajemnicę bankową, w zakresie w jakim te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych, w szczególności w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek bankowych, gwarancji bankowych i poręczeń. Jest to rejestr czynności i ich historii mających znaczenie dla oceny zdolności kredytowej różnych podmiotów obecnych na rynku. Z tych względów zasadnym było zgłoszenie przez pozwanego faktu udzielenia poręczenia wekslowego przez powoda, nie zaś zadłużenia powoda z tytułu tego poręczenia. Było to zgodne ze stanem faktycznym. Ta informacja ujawniona przez (...) była prawdziwa. Zgodnie z art.32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada na takich samych warunkach jak ten za kogo poręczył. Zobowiązanie osób podpisanych na wekslu powstaje z chwilą jego wydania wierzycielowi. Ma ono charakter warunkowy, a późniejsze wypełnienie weksla ma znaczenie jedynie dla ewentualnego dochodzenia roszczeń na podstawie tego weksla. Powód podpisał weksel wraz deklaracją jako poręczyciel. Tym samym powstało jego zobowiązanie wekslowe. Ponadto powód podpisując deklarację poręczenia potwierdził, że otrzymał informację, iż dane są zbierane w związku z udzielonym zabezpieczeniem wierzytelności banku i mogą być wykorzystane do celów związanych z działalnością banku (k.19). Należy zauważyć również, że powód jak wynika z informacji (...) posiada szereg zobowiązań wobec innych banków.

Tym samym ujawnienie zobowiązania powoda pod nr (...) w informacji (...) w żaden sposób nie przyczyniło się zwiększenia informacji o danych powoda, które już były dostępne w tym rejestrze.

Powód w pozwie wskazał, że pozwany naruszył jego dobre imię, zdolność kredytową następnie, że pozwany naruszył jego godność oraz spowodował utratę poczucia bezpieczeństwa w obrocie. Niewątpliwie zdolność kredytowa danego podmiotu nie jest dobrem osobistym chronionym w trybie art.23 i nast. k.c. Fakt nieotrzymania karty kredytowej w banku (...) w ocenie Sądu nie można wiązać jedynie z istniejącym poręczeniem - tj. zobowiązaniem nr (...) ujawnionym w (...) S.A. Była to suwerenna decyzja tego banku, z całą pewnością podjęta po całościowej analizie ryzyka kredytowego i zdolności kredytowej powoda, a nie tylko tego poręczenia.

Przy ocenie czy doszło do naruszenia dobra osobistego decydujące znaczenie ma nie tylko subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale także to, jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Pod uwagę należy brać całokształt okoliczności. Kryteria oceny naruszenia muszą zostać poddane obiektywizacji, a mianowicie uwzględniać należy odczucia szerszego grona uczestników i powszechnie przyjmowane, zasługujące na akceptację normy postępowania. Nie jest przy tym bez znaczenia motywacja działań sprawcy naruszenia. W przypadku naruszenia dóbr osobistych bezprawnym działaniem sprawcy pokrzywdzonemu przysługują przede wszystkim środki o charakterze niemajątkowym przewidziane w art. 24 k.c., a w przypadku gdy działanie naruszydźcy jest także zawinione środki o charakterze majątkowym, o których stanowi art.448 k.c. Obydwa roszczenia mają charakter samodzielny i pokrzywdzonemu przysługuje prawo ich wyboru, ale sądowi pozostawiona jest ocena celowości przyznania ochrony w żądanej formie, jego adekwatności do naruszonego dobra, a przede wszystkim rozmiaru doznanej krzywdy. Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego podstawowym kryterium oceny sądu winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej pokrzywdzonemu bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy moralnej. Z tych względów sąd jest zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie można abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy. Znikomość ujemnych następstw może być podstawą oddalenia powództwa o przyznanie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego. Z tego jednoznacznie wynika, że możliwość zasądzenia zadośćuczynienia określonego w art. 448 k.c. zależy od ustalenia bezprawności naruszenia dobra osobistego oraz od zawinienia pozwanego. Nie każdy bowiem przypadek dyskomfortu psychicznego, jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie (uzasadnienie wyroku z dnia 08.05.2009 r. w sprawie VI Ca 1242/08), spowodowany bezprawnym zachowaniem się innej osoby, jest wystarczającą podstawą poszukiwania ochrony sądowej dóbr osobistych, bowiem należy mieć na uwadze również zobiektywizowaną ocenę zewnętrzną. Konieczne jest także zachowanie proporcji oraz umiaru i nie można nadużywać instrumentów prawnych właściwych tej ochronie do przypadków drobnych, opierających się w głównej mierze na subiektywnych odczuciach zainteresowanego, gdyż taki sposób postępowania prowadziłyby do deprecjonowania samego przedmiotu ochrony.

O tym czy istotnie zostało dokonane naruszenie dobra osobistego, jak wskazano wyżej decyduje obiektywna ocena konkretnych okoliczności, nie zaś subiektywne odczucie osoby zainteresowanej. Obowiązkiem powoda było dokładne zapoznanie się z treścią deklaracji poręczenia. Podpisując deklarację poręczyciela weksła własnego in blanco powód zaakceptował wszystkie jej warunki i postanowienia. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania bezprawności działania pozwanego, który działał w ramach obowiązującego porządku prawnego i za zgodą powoda.

W ocenie Sądu działanie pozwanego nie miało charakteru działania bezprawnego. W konsekwencji brak było podstaw do domagania się od strony pozwanej opublikowania przeprosin oraz zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia, na podstawie art. 24 k.c. i art. 448 k.c. Przepisy te bowiem przyznają ochronę prawną tylko w sytuacji bezprawnego naruszenia dóbr osobistych, które pozostaje w normalnym związku przyczynowym z działaniami pozwanego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Powód pomimo spoczywającego na nim obowiązku dowodzenia zgodnie z art. 6 k.c., nie wykazał, że doznał naruszenia dóbr osobistych ani na jakiej podstawie wyliczył żadaną przez siebie kwotę zadośćuczynienia. Jedynie na marginesie należy podnieść, że zakres żądanych przeprosin, sposób publikacji itp., wysokość żadanego zadośćuczynienia pozostaje zupełnie nieadekwatne do ustalonego stanu faktycznego, nawet przy hipotetycznym naruszeniu dóbr osobistych (czego Sąd nie stwierdza) i w ocenie Sądu ma

charakter represyjny wobec pozwanego, a nie kompensacyjny. Wobec powyższego Sąd oddalił w całości powództwo, o czym orzekł w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu pomiędzy stronami Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt5 w zw. §10 ust1 pkt3 i §12 ust2 pkt2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku poz.490).